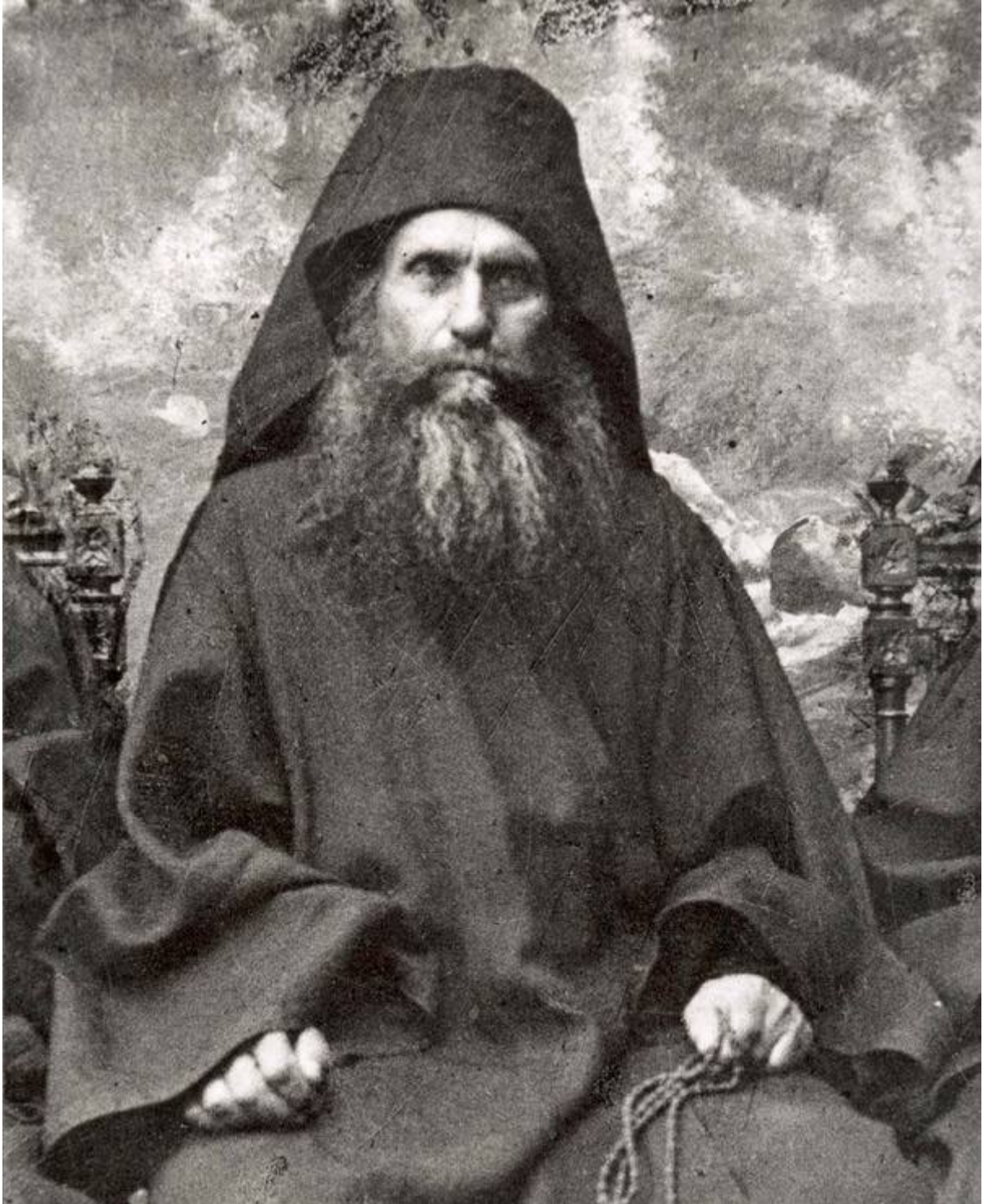

2 Νοεμβρίου 2022

Τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐλευθερία (Ἅγιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ἁγ. Σιλουανός Ἀθωνίτης](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ὁ ὑπερήφανος δὲν ἀναζητεῖ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ προτιμᾷ νὰ κατευθύνει ὁ ἴδιος τὴ ζωὴ του. Καὶ δὲν καταλαβαίνει πῶς, χωρὶς τὸν Θεό, δὲν ἐπαρκεῖ τὸ λογικό

τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ τὸν καθοδηγεῖ. Κι ἐγώ, ὅταν ἐζοῦσα στὸν κόσμο, προτοῦ νὰ γνωρίσω τὸν Κύριο καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἐστηριζόμουν στὸ λογικό μου. Ὅταν, ὅμως, ἐγνώρισα μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, τότε παραδόθηκε ἡ ψυχὴ μου στὸν Θεὸ καὶ δέχομαι ὅτι ἰδίῳ ἄνθρωπο μου συμβεῖ καὶ λέω: «Ὁ Κύριος μὲ βλέπει ... Τί νὰ φοβηθῶ;» Προηγουμένως, ὅμως, δὲν μπορούσα νὰ ζῶ κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

Γιὰ ὅποιον παραδόθηκε στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἡ ζωὴ γίνεται πολὺ εὐκολότερη, γιατί στὶς ἀρρώστιες, στὴ φτώχεια καὶ στὸ διωγμὸ σκέφτεται: «Ἔτσι εὐδόκησε ὁ Θεὸς

καὶ πρέπει νὰ ὑπομείνω γιὰ τὶς ἀμαρτίες μου».

Νά, ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια πάσχω ἀπὸ πονοκέφαλο καὶ δύσκολα τὸν ὑποφέρω, ἀλλὰ μὲ ὠφελεῖ, γιατί μὲ τὴν ἀσθένεια ταπεινώνεται ἡ ψυχὴ. Ἡ ψυχὴ μου ἐπιθυμεῖ διακαῶς νὰ προσεύχεται καὶ νὰ ἀγρυπνεῖ ἀλλὰ ἡ ἀσθένεια μὲ ἐμποδίζει, διότι τὸ ἄρρωστο σῶμα ἀπαιτεῖ ἀνάπαυση. Καὶ παρακάλεσα πολὺ τὸν Κύριο νὰ μὲ θεραπεύσει, ἀλλὰ δὲν μὲ ἄκουσε. Κι αὐτὸ σημαίνει, πὼς αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν πρὸς ὄφελός μου.

Νά, ὅμως, καὶ μία ἄλλη περίπτωση, πού ὁ Κύριος μὲ ἄκουσε καὶ μὲ ἔσωσε. Σὲ μία γιορτὴ πρόσφεραν στὴν τράπεζα ψάρι. Ἐνῶ λοιπὸν ἔτρωγα, ἓνα κόκαλο μπῆκε πολὺ βαθιὰ στὸ λαιμό μου. Ἐπικαλέστηκα τὸν Ἅγιο Παντελεήμονα, παρακαλώντας νὰ μὲ θεραπεύσει, γιατί ὁ γιατρὸς τοῦ Μοναστηριοῦ δὲν θὰ μπορούσε νὰ μοῦ βγάλει τὸ κόκαλο ἀπὸ τὸ φάρυγγα. Καὶ μόλις εἶπα : «γιάτρεψέ με», ἡ ψυχὴ μου πῆρε ἀπάντηση: «Βγες , ἔξω ἀπὸ τὴν τράπεζα, κάνε μία βαθιὰ εἰσπνοὴ καὶ μία ἀπότομη ἐκπνοὴ καὶ τὸ κόκαλο θὰ βγεῖ μὲ αἷμα». Ἔτσι κι ἔκαμα καὶ βγήκε ἓνα μεγάλο κόκαλο μὲ αἷμα. Καὶ κατάλαβα πὼς, ἂν ὁ Κύριος δὲν μὲ θεραπεύει ἀπὸ τὸν κεφαλόπονο, αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶναι ὠφέλιμο γιὰ τὴν ψυχὴ μου νὰ ὑποφέρω τὸν πόνο.

Ὅταν ἡ χάρη εἶναι μαζί μας, εἴμαστε δυνατοὶ στὸ πνεῦμα . Ὅταν ὅμως τὴν χάσομε, βλέπομε τὴν ἀδυναμία μας, βλέπομε πὼς χωρὶς τὸν Θεὸ δὲν μπορούμε οὔτε νὰ σκεφτοῦμε τὸ καλὸ. Πὼς μπορεῖς νὰ ξέρεις ἂν ζεῖς σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ; Νὰ ἡ ἔνδειξη: Ἄν στενοχωριέσαι γιὰ κάτι, αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲν παραδόθηκες τελείως στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἔστω κι ἂν σοῦ φαίνεται πὼς ζεῖς σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅποιος ζεῖ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς δὲν μεριμνᾷ γιὰ τίποτε. Κι ἂν κάτι τοῦ χρειάζεται, παραδίνει τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν ἀνάγκη του στὸν Θεὸ. Κι ἂν πάρει ὅ,τι θέλει, μένει ἡρεμος, σὰν νὰ τὸ εἶχε. Ψυχὴ πού παραδόθηκε στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ δὲν φοβᾶται τίποτε: οὔτε θύελλες οὔτε ληστὲς οὔτε τίποτα ἄλλο. Ὅτι κι ἂν ἔλθει, λέγει: «Ἔτσι εὐδοκεῖ ὁ Θεός», κι ἔτσι διατηρεῖται ἡ εἰρήνη στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα. Τὸ καλύτερο ἔργο εἶναι νὰ παραδοθοῦμε στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ βαστάζομε τὶς θλίψεις μὲ ἐλπίδα . Ὁ Κύριος βλέποντας τὶς θλίψεις μας δὲν θὰ ἐπιτρέψει ποτὲ κάτι, πού νὰ ξεπερνᾷ τὶς δυνάμεις μας. Ἄν οἱ θλίψεις μας φαίνονται ὑπερβολικὲς, αὐτὸ σημαίνει, πὼς δὲν ἔχομε παραδοθεῖ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ...

... Ὅποιος κάνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶναι εὐχαριστημένος μὲ ὅλα, ἔστω κι ἂν εἶναι φτωχὸς καὶ ἴσως ἀσθενὴς καὶ πάσχει, γιατί τὸν εὐφραίνει ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ. Ὅποιος, ὅμως, δὲν εἶναι ἱκανοποιημένος μὲ τὴν μοίρα του καὶ γογγύζει γιὰ τὴν ἀρρώστια του ἢ ἐναντίον ἐκείνου πού τὸν προσέβαλε, αὐτὸς νὰ ξέρει, πὼς κατέχεται ἀπὸ ὑπερήφανο πνεῦμα καὶ ἔχασε τὴν εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸν Θεὸ. Ἄλλ'

ἀκόμα καὶ σὲ μία τέτοια περίπτωση μὴ στενοχωριέσαι, ἀλλὰ ζήτησε μ' ἐπιμονὴ ἀπὸ τὸν Κύριο πνεῦμα ταπεινὸ. Κι ὅταν ἔλθει σ' ἐσὲ τὸ ταπεινὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ποὺ ἀναζητᾷς, τότε θὰ Τὸν ἀγαπήσεις καὶ θὰ ἔχεις βρεῖ ἀνάπαυση, παρ' ὅλες τὶς θλίψεις σου. Ψυχὴ ποὺ ἀπέκτησε τὴν ταπείνωση, θυμᾶται πάντα τὸν Θεὸ καὶ ἀναλογίζεται: «Ὁ Θεὸς μὲ ἔκτισε· ἔπαθε γιὰ μένα· συγχωρεῖ τὶς ἀμαρτίες μου καὶ μὲ παρηγορεῖ· μὲ τρέφει καὶ φροντίζει γιὰ μένα. Γιατί, λοιπὸν, νὰ μεριμνῶ ἐγὼ γιὰ τὸν ἑαυτό μου ἢ τί ἔχω νὰ φοβηθῶ, ἔστω κι ἂν μὲ ἀπειλῇ ὁ θάνατος» ...

... Κάθε ψυχὴ ποὺ ταραάζεται ἀπὸ ὁποιαδήποτε αἰτία πρέπει νὰ καταφεύγει στὸν Κύριο καὶ ὁ Κύριος θὰ τὴν καθοδηγήσει. Αὐτὸ, ὅμως, γίνεται κυρίως σὲ καιρὸ συμφορᾶς καὶ ἀπροσδοκίτου συγχύσεως - κανονικὰ πρέπει νὰ ρωτᾷμε τὸν πνευματικὸ, γιατί αὐτὸ εἶναι ταπεινότερο ...

Καὶ ὅλα, ὅλα δίνουν τότε ἀγάπη στὴν καρδιὰ, διότι ὅλα εἶναι τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριος νοθετεῖ μὲ τὸ ἔλεός Του τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ δέχεται μ' εὐγνωμοσύνη τὶς θλίψεις. Ποτὲ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ, οὔτε μία φορᾶ, δὲν ἐγόγγυσα γιὰ τὶς θλίψεις, ἀλλὰ τὰ δεχόμουν ὅλα σὰν φάρμακο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ καὶ πάντα Τὸν εὐχαριστοῦσα καὶ γι' αὐτὸ ὁ Κύριος μοῦ ἔδωσε νὰ ὑπομένω ἐλαφρὰ τὸν ἀγαθὸ ζυγὸ Του. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς ὑφίστανται ἀναπόφευκτα θλίψεις. Καὶ παρόλο ποὺ δὲν εἶναι μεγάλες οἱ θλίψεις ποὺ παραχωρεῖ ὁ Κύριος, ὅμως φαίνονται στοὺς ἀνθρώπους ἀφόρητες καὶ συντριπτικὲς. Κι αὐτὸ γίνεται, διότι οἱ ἄνθρωποι δὲν θέλουν νὰ ταπεινωθοῦν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ παραδοθοῦν στὸ θέλημά Του. Ὅσοι, ὅμως, ἄφησαν τὸν ἑαυτό τους στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, αὐτοὺς τοὺς καθοδηγεῖ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μὲ τὴ χάρι Του καὶ ὑπομένουν μὲ ἀνδρεία τὰ πάντα γιὰ χάρι τοῦ Θεοῦ, τὸν Ὅποιο ἀγάπησαν καὶ μὲ τὸν Ὅποιο θὰ δοξάζονται αἰώνια.

Όταν ή Παναγία βρισκόταν κοντά στον Σταυρό, ή θλίψη Της ήταν άκατάληπτα μεγάλη, έπειδή Αύτή άγαπούσε τόν Υιό της περισσότερο άπ' ό,τι μπορεί κανείς νά φαντασθεΐ. Κι έμεΐς ξέρομε, πώς όσο μεγαλύτερη εΐναι ή άγάπη, τόσο μεγαλύτερη εΐναι και ή λύπη . Κατά τήν ανθρώπινη φύση ή Θεοτόκος δέν θα μπορούσε με κανένα τρόπο νά μὴν ύποκύψει στις θλίψεις Της· παραδόθηκε, όμως, στο θέλημα τοῦ Θεοῦ και τὸ Άγιο Πνεῦμα Τήν ενίσχυσε ν' άντέξει στον πόνο της. Μετά τήν Άνάληψη τοῦ Κυρίου ή Παναγία έγινε ή μεγάλη παρηγοριά στις θλίψεις για όλο τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Ο Κύριος έδωσε ἐπὶ γῆς τὸ Άγιο Πνεῦμα και όσοι Τὸ έλαβαν αίσθάνονται τὸν παράδεισο μέσα τους. Ίσως πείς: Γιατί, λοιπόν, δέν έχω κι ἐγὼ μία τέτοια χάρη; Διότι σὺ δέν παραδόθηκες στο θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ζεΐς κατά δικό σου θέλημα. Παρατηρήστε εκείνον πὸν άγαπᾶ τὸ θέλημά του. Αὐτὸς δέν έχει ποτὲ εΐρήνη στὴν ψυχὴ και δέν εὐχαριστεΐται με τίποτε· γι' αὐτὸν όλα γίνονται, ὅπως δέν έπρεπε. Όποιος, όμως, δόθηκε ολοκληρωτικά στο θέλημα τοῦ Θεοῦ, έχει τήν καθαρὴ προσευχὴ και ή ψυχὴ του άγαπᾶ τὸν Κύριο .

Έτσι δόθηκε στον Θεὸ ή Ύπεραγία Παρθένος: «Ίδοῦ ή δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά τὸ ρῆμα σου» . Άν λέμε κι έμεΐς τὸ ἴδιο : «Ίδοῦ ὁ δοῦλος Κυρίου· γένοιτό μοι κατά τὸ ρῆμα σου», τότε τὰ Εὐαγγελικὰ λόγια του Κυρίου, πὸν έγράφτηκαν με τὸ Άγιο Πνεῦμα, θα ζοῦσαν μέσα στις ψυχές μας, ή άγάπη τοῦ Θεοῦ θα βασίλευε σ' όλο τὸν κόσμο και ή ζωὴ στὴ γῆ θα ήταν άπερίγραπτα ωραΐα. Άλλὰ, παρόλο πὸν τὰ λόγια του Κυρίου ακούγονται τόσους αΐῶνες σ' ὅλη τήν οΐκουμένη, οἱ ἄνθρωποι ὅμως δέν τὰ καταλαβαίνουν και δέν θέλουν νά τὰ παραδεχθοῦν. Όποιος, όμως, ζεΐ σύμφωνα με τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς θα δοξασθεΐ και στον οὐρανὸ και στὴ γῆ .

Όποιος παραδόθηκε στο θέλημα τοῦ Θεοῦ, άπασχολεΐται μόνο με τὸν Θεὸ. Η χάρη τοῦ Θεοῦ τὸν βοηθᾶ νά παραμένει στὴν ἀδιάλειπτη προσευχὴ. Κι ὅταν ἀκόμα εργάζεται ή μιλάει, ή ψυχὴ τοῦσ εΐναι άπορροφημένη ἀπὸ τὸν Θεὸ και γι' αὐτὸ ὁ Κύριος τήν πῆρε ὑπὸ τήν προστασία Του. Η Παράδοση λέει, πὸν κατά τὴ φυγὴ στὴν Αΐγυπτο ή Αγία Οΐκογένεια συνάντησε στο δρόμο ἕνα ληστή, ἀλλὰ δέν Τους έκαμε κανένα κακὸ. Όταν, μάλιστα, ὁ ληστής εΐδε τὸ Νήπιο, εΐπε πὸν, ἂν γινόταν ὁ Θεὸς ἄνθρωπος, δέν θα ήταν ωραιότερος ἀπὸ αὐτὸ τὸ Νήπιο, και τὸς ἄφησε νά φύγουν ἀνενόχλητοι. Άξιοθαύμαστο πράγμα: ληστής πὸν δέν σπλαχνίζεται κανέναν σὰν θηρίο, οὔτε προσέλαβε οὔτε λύπησε τήν Αγία Οΐκογένεια . Η ψυχὴ τοῦ ληστή σὰν εΐδε τὸ Νήπιο και τήν ταπεινὴ Μητέρα Του συγκινήθηκε και τήν ἄγγιξε ή χάρη τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἴδιο συνέβαινε και στα ἄγρια θηρία, πὸν μόλις αντίκριζαν τὸς ἄγιους μάρτυρες ή τὸς ὄσιους καταπραΰνονταν και δέν τὸς έκαναν κακὸ .

Άλλὰ κι οἱ δαίμονες ἀκόμα φοβοῦνται τήν πρᾶη και ταπεινὴ ψυχὴ, πὸν τὸς νικᾶ με τήν ὑπακοή, τήν ἐγκράτεια και τήν προσευχὴ. Και πάλι πράγμα παράδοξο: ὁ ληστής λυπήθηκε τὸ Νήπιο - Κύριο, ἐνῶ οἱ ἄρχιερεΐς και οἱ πρεσβύτεροι Τὸν

παρέδωσαν στὸν Πιλάτο γιὰ νὰ σταυρωθεῖ. Κι αὐτὸ, γιατί δὲν προσεύχονταν καὶ δὲν ζητοῦσαν ἀπὸ τὸν Θεὸ σύνεση, πῶς καὶ τί νὰ κάνουν. Ἔτσι, πολλές φορές οἱ κυβερνητὲς καὶ γενικὰ οἱ ἄνθρωποι ζητοῦν μὲν τὸ ἀγαθὸ, ἀλλὰ δὲν ξέρουν ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ ἀγαθὸ. Δὲν ξέρουν, πῶς τὸ ἀγαθὸ βρίσκεται στὸν Θεὸ καὶ μᾶς δίνεται ἀπὸ τὸν Θεὸ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ προσευχόμεστε πάντοτε, γιὰ νὰ μᾶς νουθετεῖ ὁ Κύριος τί καὶ πῶς πρέπει νὰ κάνομε, καὶ ὁ Κύριος δὲν θὰ ἐπιτρέψει νὰ παραπλανηθοῦμε. Ὁ Ἀδὰμ δὲν εἶχε τὴ σύνεση νὰ ρωτήσῃ τὸν Κύριο γιὰ τὸν καρπὸ ποῦ τοῦ ἔδωσε ἡ Εὐά, καὶ γι' αὐτὸ ἔχασε τὸν Παράδεισο. Ὁ Δαβὶδ δὲν ἐρώτησε τὸν Κύριο : «Θὰ ἦταν, ἄραγε, καλὸ γιὰ μένα νὰ πάρω τὴ γυναίκα τοῦ Οὐρία;» κι ἔπεσε στὰ ἁμαρτήματα τοῦ φόνου καὶ τῆς μοιχείας. Ἔτσι κι ὅλοι οἱ ἅγιοι ποῦ ἁμάρτησαν, ἁμάρτησαν γιατί δὲν ἐπεκαλοῦντο τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ τοὺς φωτίσει. Ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ εἶπε: «Ὅταν μιλοῦσα ἀπὸ τὸ νοῦ μου, συνέβαιναν λάθη» .

Ἐπάρχουν, ὅμως, καὶ ἀναμάρτητα λάθη ποῦ ὀφείλονται στὴν ἀτέλεια τοῦ ἀνθρώπου. Τέτοια βλέπομε ἀκόμη καὶ στὴν Παναγία. Λέγεται στὸ Εὐαγγέλιο πῶς, ὅταν ἐπέστρεφε ἡ Παναγία μὲ τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐνόμισε πῶς ὁ Υἱὸς τῆς βάδιζε μαζί μὲ τοὺς συγγενεῖς ἢ τοὺς γνωστοὺς ... Καὶ μόνο μετὰ τριῶν ἡμερῶν ἀναζήτησῃ τὸν βρῆκαν στὸ Ἱερὸ τῶν Ἱεροσολύμων νὰ συνομιλεῖ μὲ τοὺς πρεσβυτέρους. Συνεπῶς, μόνον ὁ Κύριος εἶναι παντογνώστης, ἐνῶ ὅλοι ἡμεῖς, ὅποιοι κι ἂν εἴμαστε, πρέπει νὰ προσευχόμεστε στὸν Θεὸ ζητώντας σύνεση καὶ νὰ ρωτᾶμε τὸν πνευματικὸ μας, γιὰ ν' ἀποφύγομε τὰ λάθη ...

... Πόσο φανερὸ εἶναι γιὰ μένα, πῶς ὁ Κύριος μᾶς κατευθύνει. Χωρὶς Αὐτὸν δὲν μποροῦμε οὔτε νὰ σκεφθοῦμε τὸ ἀγαθὸ ...

... Ὅπου ὑπάρχει ἄφεση ἁμαρτιῶν, ἐκεῖ βρίσκεται ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως καὶ ἡ ἀγάπη, ἔστω καὶ λίγη

... Στενοχωροῦμαι καὶ θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Πολλοὶ σκέφτονται μὲ ἀπόγνωση: «Ἄμαρτησα πολὺ: σκότωση, λήστεψα, ἐβίασα, ἐσυκοφάντησα, ἤμουν ἄσωτος κι ἔκανα κι ἄλλα πολλά». Κι ἀπὸ τὴν ντροπὴ τους δὲν ἔρχονται στὴ μετάνοια. Λησμονοῦν, ὅμως, ὅτι ὅλες οἱ ἁμαρτίες τους εἶναι σὰν σταγόνα μπροστὰ στὸ πέλαγος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὡ ἀδελφοί μου, ὅλη ἡ γῆ, μετανοεῖτε, ὅσο ἀκόμα εἶναι καιρὸς. Ὁ Κύριος γεμάτος ἔλεος περιμένει τὴ μετάνοιά μας. Καὶ ὅλος ὁ οὐρανὸς καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι περιμένουν ἐπίσης τὴν ἐπιστροφή μας ...

... Ὁ Κύριος μᾶς ἔδωσε τὴν ἐντολὴ ν' ἀγαποῦμε ἀλλήλους. Σ' αὐτὸ ἔγκειται ἡ ἐλευθερία: στὴν ἀγάπη γιὰ τὸν Θεὸ καὶ γιὰ τὸν πλησίον. Ἐδῶ βρίσκεται καὶ ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἰσότητα. Στὴν κοσμικὴ τάξη εἶναι ἀδύνατο νὰ ὑπάρξει ἰσότητα – αὐτὸ, ὅμως, δὲν ἔχει σημασία γιὰ τὴν ψυχὴ. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ καθένας

βασιλιάς ἢ ἄρχοντας, πατριάρχης ἢ ἡγούμενος ἢ διοικητής. Μπορεῖς, ὅμως, σὲ κάθε τάξη ν' ἀγαπᾷς τὸν Θεὸ καὶ νὰ εἶσαι εὐάρεστος σ' Αὐτὸν – κι αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαῖο. Κι ὅσοι ἀγαποῦν περισσότερο τὸν Θεὸ ἐπὶ γῆς, θὰ ἔχουν μεγαλύτερη δόξα στὴ Βασιλεία καὶ θὰ εἶναι πιὸ κοντὰ στὸν Κύριο. Ὁ καθένας θὰ δοξασθεῖ κατὰ τὸ μέτρο τῆς ἀγάπης του.

Ἔμαθα πὼς ἡ ἀγάπη ποικίλλει, ὡς πρὸς τὴν ἔντασή της. Ὅποιος φοβᾶται τὸν Θεὸ, φοβᾶται νὰ Τὸν λυπήσει μὲ κάτι· αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος βαθμὸς . Ὅποιος ἔχει τὸ νοῦ καθαρὸ ἀπὸ ἐμπαθεῖς λογισμοὺς, αὐτὸ εἶναι ὁ δεύτερος βαθμὸς, μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πρῶτο. Ὅποιος αἰσθητὰ ἔχει τὴ χάρη στὴν ψυχὴ του, αὐτὸς εἶναι ὁ τρίτος βαθμὸς τῆς ἀγάπης, ὁ ἀκόμα μεγαλύτερος. Ἡ τέταρτη βαθμίδα, ἡ τέλεια ἀγάπη γιὰ τὸν Θεὸ, εἶναι ὅταν ἔχει κανεὶς τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα. Αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ἀγιάζουν τὰ σώματα καὶ μετὰ τὸν θάνατό τους γίνονται ἅγια λείψανα. Ἔτσι γίνεται μὲ τὰ σώματα τῶν ἀγίων μαρτύρων, τῶν προφητῶν, τῶν ὁσίων ἀνδρῶν ...

Πηγή: agiazoni.gr